

LBRIS

We know
books

SARAH ADAMS

**IUBIREA
NU ARE REGULI**

Traducere din limba engleză
RALUCA CONȚIU

LITERA
București

CAPITOLUL 1

Nora

Uneori viața este ca o cutie cu bomboane de ciocolată, iar alteori este ca o cutie cu bomboane de ciocolată uitată toată ziua în soare.

Astăzi, se pare, este o zi dezamăgitoare, cu ciocolata topită. Nu doar că am călcat în gumă de mestecat în drum spre serviciu, în timp ce purtam pantofii mei preferați, dar mi-am deschis e-mailul și am dat peste niște informații minunat de tulburătoare.

– *Cioc cioc*, îi spun șefei mele, Nicole Hart, intrând în biroul ei, pentru că, să recunoaștem, femeia aceasta este o forță de care trebuie să se țină seama.

Doar nu e degeaba CEO-ul agenției. Este bună cu mine (în felul ei), dar este ca o tornadă plină de încredere în sine. Ai nevoie de o cască de protecție și de un loc în care să te adăpostești atunci când își îndreaptă atenția asupra ta.

Acum, de exemplu, stă așezată la biroul ei, îmbrăcată în fusta gri imaculată și bluza din mătase – cu rujul roșu perfect întins pe buzele ei pline și cu părul blond strâns într-o coadă de cal care are o buclă magică în partea de jos. Dar toate aceste atribute de suprafață nu fac decât să amăgească. Doar în ochii ei vezi adevărul. Ferocitatea aceea alertă, de felină, care te pătrunde până în măduva oaselor. Mintea ei ascuțită reprezintă motivul pentru care este cel mai bun agent din industria noastră și încheie afaceri enorme

pentru clienți precum Nathan Donelson, faimosul fundaș al echipei din NFL a orașului nostru, L.A. Sharks. Femeia asta este un exemplu de eficiență și dedicare. Este o adevărată inspirație.

– Te rog spune-mi că vrei să intri și că nu este începutul unei glume!

– Ți-aș putea spune asta, dar te-aș minți.

Își îndreaptă privirea spre mine, iar eu îi zâmbesc. A lucrat cu mine suficient de mult pentru a ști că nu plec nicăieri până când nu terminăm.

– Cine-i acolo? Întreabă, ca și cum ar fi în mijlocul unei operații dentare.

– Aine.

– Aine cine?

– Ai nevoie de un mic zâmbet pentru a-ți însenina ziua? o întreb cu veselie, intrând în biroul ei.

Se uită la mine pe deasupra monitorului – dreptă ca un băț – și privirea i se plimbă de la părul meu arămiu până jos, la tenișii galbeni, și înapoi la fața mea. Lui Nicole nu-i scapă nimic. Este ca un asasin care tocmai a identificat punctul slab al țintei sale.

„Dumnezeule, vreau să fiu ca ea.“

Ignoră gluma mea fabuloasă.

– Câte perechi de teniși ca aceștia ai? Întreabă ea despre tenișii mei de un galben aprins.

– Patru. Diminează purtam perechea roșie, dar am călcat în gumă de mestecat și a trebuit să-i schimb cu aceștia, răspund, ridicând piciorul și legănându-l cu mândrie. Mirosea minunat, dar lăsa în urmă o dără lipicioasă.

– Bănuiesc că Marty a avut ceva de spus când i-a văzut. Trebuie să-l umilesc puțin?

Atenția ei este îndreptată asupra tastaturii, reușind să vorbească în continuare în timp ce degetele îi zboară peste taste. Chestia despre Nicole este că latră... și apoi mușcă rău. Dar mușcă doar din cei care îi amenință oamenii. Și, deși îi place să dea impresia că nu însemn nimic pentru ea, a arătat clar că sunt unul dintre oamenii ei.

Îmi încrețesc nasul la menționarea celui mai rău bărbat din birou. Nici unul nu este prea spectaculos și pare să le displacă faptul că m-am alăturat clubului lor de băieți, indiferent de câte pachete de Skittles las în oficiu, dar Marty este, de departe, cel mai îngrozitor. *Șovinistul numărul unu.*

Ridic din umeri.

– A spus doar că galbenul este cumva și mai greu de privit decât roșul și că ar trebui să-mi cheltuiesc salariul pe o garderobă profesională într-una din zilele astea.

– Nu greșește cu privire la culoare, spune ea, privindu-mă scurt. Dar numai eu am voie să-ți critic stilul. Nu un tip care nu ar recunoaște un costum bun nici dacă l-ar lovi peste nas.

– Acestea fiind spuse, ai perfectă dreptate, spun, veselă. Dar nu de asta sunt, de fapt, aici.

Când am început să lucrez aici, ca asistentă a lui Nicole, cu doi ani în urmă, și-a exprimat foarte vocal dezacordul față de garderoba mea colorată. Dar între timp am fost promovată, anul trecut, ca agent asociat și mi-am dovedit valoarea, câștigându-i în mod miraculos respectul. Acum, nu-mi spune niciodată cum să mă îmbrac. În schimb, le spune tuturor celorlalți să-și vadă de treabă, de vreme ce mie îmi este greu să le zic oamenilor lucruri răutăcioase.

Astăzi port un blazer trei sferturi pe corp, alb cu galben, cu o fustă plisată albastru-deschis și un tricou cu Rolling Stones pe dedesubt, pentru a aduce unitate ansamblului, și, deși știu că urăște costumația mea, nu spune nimic. Aproape că-mi lipsesc zilele în care spunea chestii de genul: „Arăți ca o bibliotecară care încearcă să fie cool“. Nicole cea obraznică este o plăcere de studiat.

– Spune-mi dacă Marty mai comentează ceva despre garderoba ta. Mi-ar face plăcere să-i îndes tenișii aștia galbeni în fund.

– De asta mă tem de tine la fel de mult pe cât te iubesc, glorioasa mea zeiță războinică de la locul de muncă. Cu toate astea, cred că prefer să-mi țin tenișii departe de regiunea dorsală a lui Marty. De fapt, sunt aici pentru că vreau să vorbesc cu tine despre e-mailul pe care tocmai l-am primit.

Nicole se oprește, în sfârșit, din tastat și se rotește cu scaunul spre mine, cu un oftat lung, plin de suferință. Își pune unul din picioarele lungi (epilate cu ceară.... știu, pentru că eu îi făceam programările când eram asistenta ei) peste celălalt și apoi se sprijină cu coatele de birou. Își odihnește cu delicatețe bărbia pe degetele împletite.

– Cred că trebuie să fie o greșeală, spun, legănându-mă de pe un picior pe altul în micii mei îmbrățișători de picioare (așa le spun pantofilor mei preferați), în timp ce privirea ei se îngustează.

– Nu te mai îndoi de tine, Mac! Ești gata pentru pasul ăsta. Ai muncit din greu pentru a ajunge aici și meriți promovarea, îmi spune ea fără drept de apel.

Are dreptate. Am muncit din greu și, nu ca să mă laud singură, dar simt că am câștigat această promovare. De fapt, am visat la asta încă de când eram copil și-mi vizitam tatăl la sfârșit de săptămână, stând cu el pe canapea și uitându-ne la cine știe ce sport era la televizor atunci. În timpul acelor câtorva ore, mă primea în viața lui și mă simțeam apropiată de el. Relația cu tata nu a rezistat, dar visul meu de a deveni un agent sportiv profesionist a durat de-a lungul liceului, al colegiului, al universității, al posturilor de asistentă postuniversitară și, mai recent, al slujbei de agent asociat pentru Nicole.

Nu, nu este vorba despre promovarea la agent cu puteri depline, fără roți ajutoare.

Greșeala este că m-a repartizat lui Derek Pender, atacant central pentru L.A. Sharks.

– Nu mă îndoiesc de mine, îi spun lui Nicole. Mai degrabă am certitudini. Ești sigură că mă potrivesc cu domnul Pender?

Nu întreb ceea ce vreau cu adevărat să întreb. Dar nu sunt sigură dacă ar trebui să dezvălui tot adevărul sau să îl păstrez pentru mine. Dacă Nicole m-a învățat ceva este că în industria aceasta totul ține de cum îți joci cărțile – și cheia este să nu ți le arăți prea repede.

Nicole simte că îi ascund ceva și bate cu unghiile roșii în birou.

– Aproape că vibrezi de atâta energie – care este, de fapt, adevărata ta întrebare?

– Mă tem doar că lui Derek i s-a spus că se întâlnește cu *Mac*, nu cu *Nora Mackenzie*, și s-ar putea să se aștepte la o cu totul altă persoană.

Este adevărul, doar că nu în întregime. Îmi adun cărțile mai aproape de piept.

– Vrei să fii sigură că nu se așteaptă la un bărbat?

Nu chiar. Deși este adevărat și acest lucru. Toată lumea din birou îmi spune *Mac* din cauza numelui meu de familie. Nu-mi place în mod deosebit, dar am învățat să tolerez acest lucru pentru că tristul adevăr este că, în industria noastră, oamenii de la celălalt capăt al e-mailului tind să răspundă cu da mai des atunci când presupun, în mod eronat, că sunt un tip. Cei mai misogini bărbați din univers se regăsesc în lumea sportului (mda, *Marty*), iar femeile lucrează de două ori mai mult decât bărbații pentru a câștiga același respect. E cu susul în jos.

– Cred că aș vrea să știu ce anume i-ai spus lui Derek – domnului Pender – despre mine. Pare prea frumos pentru a fi adevărat că vrea să semneze cu un nou agent și vreau să mă asigur că știu întreaga poveste.

Ea face un gest nepăsător cu mâna.

– Nu te îngrijora! Am folosit pronumele potrivit și i-am spus că ești nouă, dar că eu sunt cea care te-a format, așa că poate fi liniștit că ai învățat de la cei mai buni – *câtă încredere are în ea!* – și că, dacă este deștept, pune mâna pe tine înainte să ai ocazia să lansezi cariera altcuiva.

Inima îmi tresaltă de bucurie. Chiar a spus toate astea? Chiar crede ce a spus? Nicole nu este generoasă cu complimentele, așa că nu știam ce gândește despre mine.

– Uau... mersi! spun, încercând să nu mă emoționez, dar fără prea mult succes.

Strâng din buze, și ea știe de ce.

Nasul i se strâmbă, într-o expresie plină de dezgust.

– Ai de gând să plângi?

Îmi țin buzele strânse și clatin din cap, deși în ochi mi se adună deja lacrimile. Vai, nu, îmi atârână de gene. Avem o inundație!

Ea geme și se întoarce din nou la laptop.

– Fără emoții în biroul meu, știi asta. Cred în tine și sunt bucuroasă să-ți sprijin succesul, Mac. Tastează și vorbește în același timp. Cum poate face asta? Derek Pender are o mulțime de obstacole în cale în următoarele câteva luni. Cariera lui este cu totul în aer, și ai putea fi în fața unui transfer sau a unei renegocieri de contract, trebuind, în același timp, să controlezi ce anume va ajunge în presă, pe măsură ce se apropie sezonul. Crezi că poți face față?

Ei bine, întreaga situația mă face acum să chicotesc cu nervozitate, pentru că *nu*, nu cred că pot. Dar nu pentru că nu m-aș descurca cu toate lucrurile menționate de ea. De fapt, ideea de a sări peste obstacole la începutul carierei mele mă umple de o stare plăcută. *Anticipație*. Îmi plac provocările. Și, de vreme ce Derek Pender – cel mai faimos atacant central din istoria recentă a fotbalului profesionist –, se întoarce în acest sezon, după o gleznă rănită ce ar fi trebuit să pună capăt carierei lui, vorbim aici despre mama tuturor provocărilor.

Nu, chestia este că nu sunt pregătită să mă aflu în fața lui. În fața bărbatului la care încă visez, când nu ar trebui deloc să mai fac așa ceva.

Clipesc, alungându-mi lacrimile.

– Mulțumesc, Nicole! Sunt entuziasmată de această oportunitate. Îți datorez dragoste și prietenie nemuritoare.

Mă jenez să recunosc cât de tare aș vrea să răspundă la fel în ceea ce privește partea cu prietenia.

Doar că ea răspunde:

– Păstrează-ți prietenia și iubirea, te rog! Nu-ți fac o favoare; ai făcut totul singură. Știi că, în istoria acestei companii, nici un asociat nu a încheiat atâtea contracte ca tine? Și ești categoric prima care a găsit și a contractat un jucător în numele meu.

Asta a fost, de fapt, un accident. Am dat din întâmplare la magazin peste un jucător popular de baseball și i-am făcut complimente pentru jocul din săptămâna anterioară. Un lucru a dus la altul și luni era în biroul lui Nicole, semnând un contract. Un tip superdrăguț. A dat cu capul de tocul ușii când ieșea.

– Dar acum, continuă Nicole, vom vedea din ce aluat ești făcută, pentru că ești de una singură în lumea dură a reprezentării atleților și nu este loc pentru greșeli.

„Amenințător. Nu-mi place.“

– În regulă, nu e o favoare, dar vrei să fim cele mai bune prietene. Am înțeles, adaug cu un salut, și mă simt recunoscătoare că este cu nasul în computer și nu mi-a văzut gestul, pentru că asta ar fi enervat-o și mai tare.

Adevărul este că vreau cu adevărat ca Nicole să mă placă. Pentru că, deși îmi place s-o am pe mama drept cea mai bună prietenă (chiar este minunată), încep să simt că este timpul să-mi fac prieteni.

De fapt, asta-i partea ușoară. Greul este să îi păstrez.

Ies din biroul lui Nicole și, în mod miraculos, reușesc să trec prin hol și să ajung în biroul meu – dacă poate fi numit așa, deoarece seamănă mai mult cu o debara pentru măhuri, cu un geam de mărimea unui hublou – fără să fiu confruntată de Marty sau de minionii lui. În birou, mă sprijin cu spatele de perete și mă strecor printre masă și scaun, așa cum fac mereu pentru a mă putea așeza.

Cu o hotărâre care transformă ciocolata topită a zilei într-o ciocolată fierbinte cu frișcă, încep să-mi reorganizez biroul, deoarece nimic nu-mi ridică moralul mai repede decât sortarea lucrurilor și aranjarea lor după culori. Odată ce lumea mea pare ceva mai stabilă, deschid e-mailul și mai citesc o dată Mesajul. Încă sunt convinsă că este o greșeală. O halucinație. Un coșmar.

În orice moment, eu, Nora Mackenzie, mă voi trezi și tenișii mei roșii preferați nu vor fi mânjiți cu Juicy Fruit, iar marea mea carieră nu va depinde de *el*.

Mac,

Vești bune! Eu și Nicole am fost impresionați de munca ta din ultimul timp (mai ales de contractul facilitat în numele lui Nicole, când a fost bolnavă), și credem că ești mai mult decât pregătită să avansezi pe postul de agent.

Derek Pender, atacantul celor de la Sharks, despre care cred că știi deja că sunt clienții noștri, are nevoie de un nou agent. Bill Hodge l-a reprezentat pe Derek în cei șapte ani în care a jucat în NFL. Din păcate, Bill are probleme medicale în ale căror detalii nu vom intra și a demisionat. Trebuie să-l plasăm pe domnul Pender unui nou agent cât mai curând posibil. Nicole nu poate lua alți clienți, dar mi-a comunicat deplina ei încredere în tine ca agent, iar el este dispus să vă întâlnească pentru a vedea dacă vă potriviți. Va veni astăzi la ora unu. Deși suntem conștienți de obstacolele cărora va trebui să le facă față la debutul sezonului, este totuși un atlet excelent pentru portofoliul tău de început. Felicitări!

Joseph Newman

Proprietar și director al Sport Representation Inc.

E-mailul în sine este minunat și empatic și afirmă tot ce mi-am dorit să aud în carieră. Problema este că sunt convinsă că Derek nu știe cu cine trebuie, de fapt, să se întâlnească. Dacă ar fi știut, nu ar fi acceptat.

Pentru că, ultima dată când m-am întâlnit cu Derek, iubitul meu din facultate, a fost atunci când m-am despărțit de el.

CAPITOLUL 2

Derek

Intru în casă, pun caserola de supă pe teighea, mă uit la tabla din colțul camerei și mă întorc.

– Nici vorbă, spun, îndreptându-mă spre ușă.

„Bolnav pe naiba!“ Prietenul și coechipierul meu, Nathan, mi-a trimis dimineață un mesaj, spunând că el și soția lui, Bree, sunt bolnavi și întrebând dacă le pot duce niște supă – știind prea bine că sunt construit pentru a apărea atunci când cineva are nevoie de ajutor. Dar arată al naibii de sănătos stând acolo lângă tablă, cu alți trei dintre prietenii mei, cu un rânjă mare pe față.

Lawrence îmi iese în cale în timp ce încerc să mă retrag, arătându-mi cum este să-i fiu oponent – este extrema noastră stângă.

– Ascultă-ne, Derek!

– Pe naiba! Sunt aici din cauza unor pretexte mincinoase – nu pentru naiba știe ce intervenție ați organizat, spun, arătând la tabla din spatele meu.

– Tipule, fii serios! Este vremea. Lui Jamal îi place sunetul propriei sale voci. În plus, după ce am găsit în noptiera ta, nu poți nega că vrei asta.

– Nu este vremea și nu vreau.

Mă duc spre tablă, pentru a-i smulge lui Jamal din mână buretele. În continuare, șterg cu agresivitate cuvintele „Găsește-i lui Derek o soție“ din susul tablei. Aceasta devenise un laitmotiv